

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Ignatius Societatem feminarum cura liberat. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

IGNATIUS SOCIETATEM

fœminarum cura liberat.

CAPVT XIV.

Eodem fermè tempore, tētata Societas alia ratione est. Nā fœminæ nonnullæ pietatis retinendæ studio, & perfectionis desiderio flagrantes, à Summo Pontifice impetrarunt, sibi vt liceret sub obedientia nostræ Societatis viuere, & votis se Religionis obligare, idque deinceps fecerunt. In harum numero erat Isabella Rosela, quæ cum esset matrona honestissima, & optimè de Ignatio merita, eius visendi desiderio ex Hispania usque Romam venerat: & cæteris rebus pro nihilo habitis, illius prudentiæ se regendam tradere omninò decreuerat. Cuius animo Ignatius, vehemèter alioquin gratificari cupiens, non potuit tamen hac in re non omni ratione resistere: cum perspiceret, pium quidè esse illius desiderium, sed nobis perincommodum, & valde ab instituto Societatis alienum. Quam eius sententiam, à certa ratione profectam, ipsa deinde experientia comprobauit. Mirum enim est, trium mulierularum gubernatio, quantum illi molestiæ, & occupationis, paucis diebus attulerit.

N 2

Ergo

Ergo Pontificem Maximum docet, quanto ea res impedimento Societati sit futura: orat, obsecratq; Pontificem, vt se præfenti molestia, Societate metu perpetuo liberet: neque permittat nostros homines, alijs in reb. magnis, vtilib. necessarijs occupatos, hac mulierum cura minus necessaria implicari. Quod vtique Pontifex, rationes Ignatij probans, Societati dedit: literasque Apostolicas scribi iussit, quibus nostri in perpetuum ab onere Monialium eximuntur, & quarumcunque mulierum cura sub obedientia nostrorum in communi, vel alijs viuere volentium, anno 1547. 13. Kalendar. Iunij. Quo non contentus Ignatius, vt locum hunc maximè periculosum communiret, omnesq; aditus obstrueret, illud etiam anno 1549. ab eodem Paulo III. impetrauit, ne curam Monialium, seu Religiosarum quarumlibet personarum recipere teneamur, per literas Apostolicas impetratas, vel in posterum impetrandas: nisi de indulto illo, & ordine nostro, expressam facientes mentionem. Totidem enim verba Pōtificij diplomatis sunt. Sapienterq; etiā in Cōstitutionibus Societatem ab ea fœminarū cura reme

uit Ignatius, honesta illa quidem, sed nostris occupationibus aduersa, minusque ab alijs deserta. Ut verò se ab hoc onere suauius eximeret, ad Isabellam Rosselam, cui multis eius beneficijs deuinctus erat Ignatius, epistolam scripsit Hispanicè, quam totidem verbis referam:

Venerabili (inquit) D. Isabellæ Rosselæ, matri ac sorori in Christo Domino nostro. Cum verè atque ex animo cupiam studio tuo ad maiorem Dei gloriam obsequi, teque in obedientia mea permanentem ad salutem animæ tuæ perfectionemque dirigere quæ tamen ratione id faciam haud equidem inuenio. Nam & vires me deficiunt continuus morbis affectum, & tempus, multis magnisque occupationibus districtum atque implicatum, quas reijcere aut prætermittere, cum mei officij proprie sint, haud sanè possum, citra meæ salutis dispendium, eiusque seruitutis, quam Christo Domino, eiusque Vicario debeo. Illa præterea ratio exstimulat conscientiam meam ac vehementer vrget, quòd video, & verè atque ex animo coram Domino iudico, peculiarem hanc fæminarum curam ac præcipuam, qua votis nuncupatis sub obedientia nostrorum viuant, huic

N 3 minime

minime Societati nullo modo conuenire
 Quod, & causas quamobrem ita sentio, Be-
 tissimo Romano Pontifici, aliquot ante men-
 sibus explicauit. Quocirca, ad maiorem Dei
 gloriam fore iudico (quando mihi per obe-
 dientiam licet) hanc prouinciam deponere,
 quam eiusdem obedientie praecepto suscepe-
 ram. Te igitur non pro spiritali filia sub o-
 bedientia mea uiuentem deinceps habebo,
 sed tanquam bonam piamque matrem, qua-
 lem te mihi semper praestitisti, omni officio
 ac pietate colam, ad maiorem Dei ac Domi-
 ni nostri gloriam. Quam unam intuens at-
 que spectans, & sempiternae eius bonitatis
 laudem & cultum uberiores tantummodò
 antè oculos propositum habens, quantum pos-
 sum & debeo, hanc curam depono (salua sem-
 per obedientia) teque committo ac prorsus re-
 linquo prudentissimo iudicio, obedientie, ac
 voluntati Sanctissimi D. N. Papae, orans inte-
 rim Dominum, ut anima tua in ipso Deo to-
 tius consolationis, & uerae pacis autore, pa-
 cem habeat, & diuinae dulcedinis abundan-
 tia ad maiorem eius gloriam perfruatur Ro-
 mae Kalend. Octobr. 1546 Hæc ille. Qui et-
 iam Ferrariæ, ut nostri curam sacrarum loco-
 rum eius monasterij, quod mater Du-
 cis fundauerat, ad tempus susciperent,
 ipsi Duci obnixè postulanti negauit.
 Et Pinciae quendam ex nostris, qui la-
 crymi

crimis foeminarum penè coactus, & obedientia victus, per similem curam acceperat, ubi retinuit Ignatius, deponere iussit.

NE AD ECCLESIASTICOS

honores aditus nostris hominibus pateat,

Ignatius summa vi apud

Pontificem niti-
tur.

CAPVT XV.

Ils sedatis tempestatibus, alia gravissima in Societatem comota est: cò periculosior, quò occultior, & blandior, & minus vulgo formidabilis. Nam Ferdinandus Romanorum Rex, ut hæreticorù pestem magis quotidie suas in provincias influentem reprimeret, probatissimos quosque viros atq; doctissimos conquirebat, quibus Pastores Ecclesijs destitutis præponerentur. Ex quo Magistro Claudio Iaio, de cuius integritate, atque doctrina magnam habebat opinionem, Tergestinae Ecclesiae Episcopatum detulit. Quem eum ille constanter repudiasset, ad Summum Pontificem de illius statu Ecclesiae, & impendente (nisi celeriter obliteretur) à lupis irruentibus.

N 4

tibus.